

JANE FEATHEROVÁ

DIAMANTOVÉ
POKUŠENIE

NAJVZÁCNEJŠÍ DRAHOKAM JE LÁSKA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu *Tempt Me with Diamonds*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zebra Books, an imprint of Kensington Publishing Corp., New York 2019, preložila Nina Mikušová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2019 by Jane Feather
All rights reserved
Translation © Nina Mikušová 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2249-1

1. kapitola

Londýn, august 1902

RUPERT LACEY PRECITOL ZO SPÁNKU do úplnej bdelosti v zlomku sekundy. Tak sa zobúdzať vždy. Otvoril oči, uvedomil si slabé sivasté svetlo úsvitu prenikajúce cez medzeru v závesoch, ale zároveň neomylné pocítil, že v dome sa čosi deje. Ten pocit v ňom nevyvolalo nič osobité, nijaký zvláštny zvuk, iba vnímal akési vírenie vzduchu, nejaký pohyb. Sadol si na posteli a načiahol sa k zvončeku na šnúre, ktorý visel na stene za ním.

Reakcie sa dočkal o pár minút. Do spálne vošiel jeho vojenský sluha Davis a na tácní niesol čaj. „Dobré ráno, pán plukovník.“ Podnos položil k posteli a prešiel k oknu rozťahnuť závesy.

„Prišla návšteva, pane,“ pokračoval Davis s neotrasiteľným pokojom ako vždy. „Pred malou chvíľou sa objavila slečna Sommervillová... zjavne s celou svojou domácnosťou.“

„Ó, skutočne?“ Rupert si doprial posilňujúci dúšok silného nápoja, čo preňho bola za roky strávené v Južnej Afrike ranná nevyhnutnosť, spustil dlhé nohy z postele a postavil sa. Spával nahý, čo bol jeho ďalší zvyk nadobudnutý počas horúcich afrických nocí. Chvíľu len stál, v jednej ruke držal šálku s čajom, druhou si šúchal bradu. Potom dopil čaj a rázne požiadal: „Podáš mi župan, Davis?“ Radšej by Dianu privítal kompletne oblečený, ale teraz na také finesy nemal čas.

Bol zvedavý, kedy a ako Diana zareaguje. Očakával, že sa s ním tým či oným spôsobom pustí do boja. Diana nikdy necúvla pred problémom ani pred súbojom ich dvoch vôlí.

Ale čo ak jej príchod s tým závetom vôbec nesúvisí? Čo ak sa o ňom ešte nedozvedela? Bože dobrý, dúfal, že už o tom vie. Inak sa tu rozpúta hotové peklo.

Zakrútil sa do župana, ktorý mu Davis podal, a zamieril k dverám, zaväzujúc si opasok. Vyšiel na širokú galériu, z nej zbiehali nadol obe krídla schodiska v tvare podkovy, končili sa v hale vykladanej mramorom, časti elegantnej vily na Cavendish Square. Na okamih cúvol do tieňa a hľadel na inváziu pod schodmi.

Lodné kufre a škatule na klobúky sa vršili do výšky a medzi nimi stála Diana Sommervillová, sťahovala si rukavičky a vydávala služobníctvu rázne povely. Z každej strany pri nej sedeli dva nádherné rodézske ridžbeky, plemeno psov pôvodne vyšľachtené na lov levov. Správali sa pokojne, bystrými, inteligentnými očami sa obzerali naokolo, no ich pretiahnuté, hladkosrsté, svalnaté telá boli v strehu.

„Barlow, postarali by ste sa, aby som mala okamžite k dispozícii knižnicu a žltý salónik? Pochybujem, že k nám nasledujúcich pár dní niekto zavíta na návštevu, ale pre každý prípad musíme byť na hostí pripravení čo najskôr. Pani Harrisová, šli by ste do kuchyne a zjednali tam nápravu? Bude zrejme veľa roboty, kým dáme dom opäť do poriadku.“ Jej slová sprevádzal očarujúci, sprisahanecký úsmev a obaja oslovení jej ho s chápaným prikývnutím opätovali.

„Bude to raz-dva, madam,“ vyhlásila pani Harrisová. „Nazdávam sa, že Trimballovci sa snažili, ako len vládali, aby dom udržiavali v dobrom stave, ale...“ Veľavýznamne pokrčila plecami. Od správcov sa neočakáva, že budú

upratovať v prázdnom dome. „Pod', Izzy, potrebovala by som tvoju pomoc, pravda, ak sa pán Barlow môže bez teba chvíľku zaobísť.“ Zvrtla sa na odchod, šuštiac čiernymi keprovými šatami, mladá chyžná jej cupkala za päťami.

Rupert netušil, ako zareaguje, keď Dianu znovu uvidí, ale teraz vedel, že sa nič nezmenilo. Chcel ju vytrestať za to, ako ho ranila a urazila, no teraz vnímal iba to, aká je nádherná. Obdivoval na nej vznešené, hrdé držanie malej hlavy, husté hnedé vlasy, stočené podľa poslednej módy do bohatého drdolu na dlhej šiji, vysokú štíhlu postavu sršiacu energiou, širokú plisovanú hodvábnu sukňu, pod ktorou sa dali vytušiť nepokojné pohyby jej dlhých nôh. Nádherných nôh. Na okamih sa ho zmocnila spomienka na jej nahé telo pod ním, nohy zvierajúce jeho stehná.

Vykročil z tieňa. „Dobré ráno, Diana.“ Lakťami sa oprel o pozláténé zábradlie a pozrel dolu.

Diana Sommervillová prudko zdvihla hlavu. Civela na postavu stojacu na galérii nad ňou. „Ty? Dočerta, čo robíš v mojom dome?“ Z očí jej šľahali blesky, tvár jej spopolavela. V neveriacom úžase zízala na muža, s ktorým sa už nikdy nechcela stretnúť. Brokátový župan prepásaný opaskom mu zvýrazňoval štíhly pás, nepoddajné medené kučery mu padali do čela tak, ako si to pamätala.

Práve vstal z postele. V jej dome. Ako to? Vôbec tu nemal byť... Zaprisahala sa, že s ním už nikdy neprehovorí. A predsa je tu. Akoby sa vrátila minulosť a bolo to ako za starých čias, keď Ruperta Laceyho s radosťou vítali nielen dospelí v sommervillskom sídle, ale aj sommervillské deti.

„Vypadni!“ zvolala. „Hneď.“ Napriek ohromeniu si okamžite uvedomila, akú márnú požiadavku vyslovila. Fyzicky sa mu nemohla rovnať, a ak nebude chcieť odísť,

sotva by ho dokázala vyhodíť dverami von. Ale prečo tu vlastne je?

Rupert potichu zahrešil. Teda nevie, čo sa stalo. Ako by mal na ňu ísť, dopekla?

„Povedala som, von z môjho domu,“ zopakovala Diana, hoci vedela, že sa namáha zbytočne, a zároveň sa čudovala, prečo Rupert nič nevraví. Ak už nič iné, zdal sa jej akýsi nesvoj a výraz na jeho tvári jej k plukovníkovi Laceyemu vôbec nesedel.

„Netuším, ako si sa sem dostal ani prečo si tu, ale nemáš na to právo.“

Rupert si vzdychol. Nechcelo sa mu bojovne naladenej Diane vysvetľovať celú situáciu. „Nie som tu neoprávnené, Diana. Asi si ešte nenavštívila Muldoona...“

„Muldoona? Prečo?“ Nič nechápala. „Čo má advokát spoločné s tým, že si sa mi vlámal do domu?“

„Napodiv dosť,“ odpovedal sucho, schádzajúc dolu schodmi. „A nič také som neurobil.“

Oba psy, ktoré pokojne, ale ostražito sedeli Diane pri nohách, začali jednohlasne vrčať – hrdelne, výhražne.

Rupert prekvapene zažmurkal. S tými psami boli predsa starí kamaráti. No radšej cúvol ku galérii. Dianin nepriateľský postoj v nich mohol vyvolať inštinkt brániť ju dokonca aj pred niekým, koho poznali ešte ako šteňatka.

Diana položila ruky psom na hlavy a ticho sa im prihovarila: „Hera, Herkules.“ Upokojili sa, no z Ruperta nespúšťali oči a pod hladkou kožou im ihrali svaly, pretiahnuté telá mali stále napäté.

Rupert si povedal, že sa nedá vyprovokovať a situáciu sa pokúsi zvládnuť dôstojne. Hovorí sa, že múdrejší ustúpi. „Kedy si sa vrátila do Anglicka, Diana?“

„Ak chceš vedieť, tak včera večer. No nechápem, ako to súvisí s tvou protiprávnou prítomnosťou v mojom do-

me.“ Jej oči k nemu bolestne známym spôsobom vyslali výzvu na boj, no tentoraz jej odolal a nezačal sa s ňou škriepiť. Na staré zvyky nebol vhodný čas ani miesto. Neskoršie na to bude dosť príležitostí, bol si tým istý.

„Muldoon ti to vysvetlí, Diana. Navrhujem, aby si hneď za ním zašla. Viem, že mňa nebudeš počúvať, ale jeho áno.“

Diana sa od neho odvrátila, pohľadom preletela hromadu batožiny, akoby len jej prítomnosť dodávala tejto nemožnej, neuveriteľnej situácii zmysel. Jej majordóm a osobná komorná, fascinovaní výjavom, ktorý sa pred nimi odohrával, sa tvárili, že nič nevidia. Plukovníka Laceyho poznali ešte z čias, keď navštevoval internátnu školu – od mladosti mal dobrodružné sklony a rád vyvážal všelijaké nezbednosti. A dobre vedeli, ako sa veci medzi slečnou Sommervillovou a plukovníkom momentálne majú.

Diana premýšľala. Sama nedokázala vyriešiť túto šialenú situáciu, a ak jej Muldoon môže ponúknuť nejaké vysvetlenie, mala by si ho vypočuť hneď teraz. Z duše sa jej protivilo opustiť dom a Ruperta v ňom nechať bačovať, ale zdalo sa, že je to jediná možnosť, pretože očividne sa nechystal nikam ísť. „Barlow, pozriete sa, či vonku ešte stoja drožky?“

Majordóm sa uklonil a náhlivo zamieril k dosiaľ otvoreným dverám. Obe drožky tam ešte stáli. Obaja pohoniči sa naťahovali s poslednými kusmi batožiny pripevnenými na streche. „Ešte sú tu, slečna Diana. Skladajú batožinu.“ Ustúpil, aby uvoľnil cestu jednému z chlapov, ktorý vliekol ťažký lodný kufor. Od úľavy si vydýchol, keď ho napokon zložil na dlážku.

„Povedzte drožkárovi, prosím, že sa potrebujem dostať na Chancery Lane.“

„Áno, madam.“ Obrátil sa k otvoreným predným dve-

rám a svieži ranný vzduch preťal ostrý hvizd. „Jeden z vás musí odviezť slečnu Sommervillovú na Chancery Lane.“

„Mám ísť s vami, slečna Diana?“ spýtala sa chudá kostnatá žena stojaca bokom; prenikavý pohľad striedavo upierala raz na svoju paniu, raz na muža na galérii, akoby sledovala tenisový zápas.

„Nie, vďaka, Agnes,“ odpovedala Diana. Nepotrebovala gardedámu a jej osobná komorná mala v najbližšom čase na starosti dôležitejšie veci. Rezolútne sa obrátila Rupertovi chrbtom, ako keby tým, že ho bude ignorovať, chcela presvedčiť samu seba, že tam nie je. „Postaráš sa o vybalenie batožiny? Rada by som vyrazila čo možno najskôr.“

„Iste, madam. Izzy mi pomôže, len čo ju už pani Harrisová nebude potrebovať.“

Diana prikývla a znovu si natiahla rukavičky. Cítila sa veľmi čudne, akási dezorientovaná, zmätená, a vlastne nemala nič pod kontrolou, hoci sa veľmi usilovala pôsobiť takým dojmom. Muldoon, rodinný advokát, jej určite pomôže znovu nadobudnúť stratenú rovnováhu. Zariadi, aby Rupert Lacey bez meškania opustil jej dom.

„Drožka čaká, madam.“

„Vďaka, Barlow.“ Zhlboka sa nadýchla a vykročila k otvoreným dverám s hlavou vysoko vztýčenou a s vystretým chrbtom, pričom si v duchu vrela, že neuteká pred Rupertom z boja. Vráti sa ozbrojená.

2. kapitola

O POLHODINU DIANA VYSTÚPILA na Chancery Lane z drožky a chvíľu postála, vychutnávajúc si príjemné teplo anglického letného rána, a zatiaľ si v hlave triedila myšlienky. Ešte nebolo ani deväť hodín, no tak veľmi túžila po svojom dome na Cavendish Square, že z Brownovho hotela, kde po príchode z Južnej Afriky na zaoceánskom parníku *Biela hviezda* strávila jednu noc, odišla už o pol ôsmej ráno. Keď opúšťala Kapské Mesto, aby sa vydala na mesačnú plavbu domov, v Južnej Afrike sa práve začínala zima. Skoré ráno, keď sa na koni išla pozrieť, ako Kimberlejský diamant trénuje na dostihovej dráhe, boli čoraz mrazivejšie. Zdalo sa, že studený vzduch mladdej kobyľke vyhovuje. Ako zareaguje na nový domov na anglickom vidieku?

Momentálne však bolo treba riešiť oveľa naliehavejšie záležitosti než spokojnosť pretekárskeho koňa, nech by bol akokoľvek dôležitý. Diana váhavo podišla k prednému vchodu do domu, na ktorom mosadzná tabuľka oznamovala, že v ňom sídli advokátska kancelária *Muldoon a Muldoon*. Stlačila zvonček a dvere takmer okamžite otvoril starší koncipient v redingote.

Pri pohľade na nečakanú návštevníčku prekvapene zamrkal. „Ale čo, slečna Sommervillová, teší ma, že vás vidím. Neuvedomili sme si, že ste sa už vrátili. Iba minulý mesiac sme vám do Južnej Afriky poslali list.“

„V tom čase som už bola na ceste,“ vysvetľovala s trochu neistým úsmevom. „Pricestovala som do Portsmouthu

iba včera, pán Bates. Mohla by som hovoriť s pánom Muldoonom?“

„Áno, áno, pravdaže. Povieť mu, že ste tu. Veľmi rád vás prijme.“ Koncipient roztvoril dvere dokorán. „Prosím, nech sa páči, slečna Sommervillová.“

„Ďakujem vám.“ Prešla popri ňom do neveľkej haly, z ktorej viedlo nahor úzke schodisko. Vzduch v dome bol potuchnutý a v nose cítila prach, ako si to pamätala z minulých návštev u rodinných advokátov. Páchlo tu starými knihami a štósmi pergamenov skladovanými v podkroví. Dôverná znalosť tohto prostredia ju zvláštne upokojovala, rovnako ako pán Muldoon náhliaci sa dolu schodmi, červenolíci a guľatučký ako vždy. Uklonil sa so staromódnou galantnosťou a pobožkal jej ruku.

„Drahá slečna Sommervillová... Diana... práve minulý mesiac som vám písal. Nevedel som, že ste sa už vrátili.“

„Po bratovej smrti a krátko nato aj po smrti môjho otca mi bolo v Južnej Afrike smutno.“ Opäť sa neisto usmiala.

„Áno, áno, chápem.“ Silnejšie jej stisol ruku. „Neviem ani vypovedať, ako nám bolo ľúto, keď zomrel sir Geoffrey a predtým aj váš brat. Padnúť taký mladý v boji za vlasť je statočné a úctyhodné, no viem, že to nie je veľká útecha.“

„Nie, to naozaj nie je,“ prisvedčila. Opäť v nej vzbĺkol hnev, spolu s prívalom žiaľu – v týchto dňoch k tomu nikdy nemala ďaleko. „Nemá zmysel zomierať vo vojne o diamanty a zlato.“

Pán Muldoon sklonil hlavu na súhlas, no po chvíľke trochu vyčítavým tónom poznamenal: „Tie zlaté a diamantové bane, Diana, sú pre vašu rodinu zdrojom nesmierneho bohatstva.“

Diana očervenela od hnevu. Advokát si príliš dovoľoval, spoliehajúc sa na dlhé roky, počas ktorých jeho kan-

celária slúžila sommervillovskej rodine. Ostro mu odsekla: „Možno je to tak, pán Muldoon, ale akokoľvek je príjemné byť bohatý, život môjho brata mal oveľa väčšiu cenu než všetky zlaté bane dokopy.“

Advokát zaspätkoval a stiahol hlavu ako korytnačka. Už zabudol na sommervillovské oči, tmavomodré ako trnky. Teraz, keď blčali hnevom, šľahali z nich fialové blesky.

Diana hneď oľutovala, že tak zlostne vybuchla. Mala by si dávať väčší pozor na jazyk; odjakživa s tým bojovala... bezhlavo, bez premýšľania vyhrkla, čo si myslela. Jem mával podobný problém, no svoju impulzívnosť vedel lepšie ovládať ako jeho mladšia sestra. Ani Rupert si, samozrejme, nikdy nedával servítku pred ústa, iba ak to bolo v jeho záujme. Pochopiteľne, Rupert nebol Somerville, hoci sa správal, akoby ním bol.

To jej pripomenulo dôvod svojej návštevy. No skôr než otvorila ústa, Muldoon ju predbehol: „Som veľmi rád, že vás vidím, milá moja. Keďže sa k vám nedostal môj list s obšírnym vysvetlením vašej situácie, musím vám to objasniť osobne. Prosím, poďme do mojej kancelárie.“

Dianu prvý raz premkla zlá predtucha. Jej situácia bola predsa jasná, nie? Nasledovala advokáta do dusnej miestnosti, kde sa povalovali haldy papierov a kníh. Špinavé okná svedčili o tom, aký je mestský vzduch znečistený spaľovaním kamenného uhlia a dymom vypúšťaným z nákladných člnov plaviacich sa po rieke. Posadila sa na stoličku, ktorú jej advokát prisunul, a čakala, kým z prepĺnenej zásuvky na registračnej skrinke vytiahne hrubý fascikel a sadne si oproti nej za veľký písací stôl.

Niekoľko minút listoval v dokumentoch, zarovnával ich, napokon si zložil ruky navrchu kôpky a ponad cviker sa vážne zahľadel na Dianu. Kým so zatajeným dychom čakala, čo advokát povie, zmocňovali sa jej čoraz horšie obavy.

„Ako viete, Diana, váš otec sir Geoffrey Sommerville zmluvne zabezpečil, aby sa v prípade jeho smrti a smrti lady Sommervillovej celý majetok rozdelil rovnakým dielom medzi vás a vášho brata Jeremyho. Tento majetok tvorí sídlo Deerfield Court s priľahlými pozemkami a rodninou farmou v Kente, dom na Cavendish Square v Londýne a usadlosť v Južnej Afrike, ako aj zlaté a diamantové bane v Kimberley.“

Odmlčal sa a Diana naňho pozerala plná očakávania. „Iste, tomu rozumiem, pán Muldoon. A pretože môj brat zomrel skôr ako náš otec, celý majetok prechádza na mňa. Nie je to tak?“

Advokát si odkašľal. „Obávam sa, že to nie je také jednoduché.“

V Dianinej hlave začalo vystrkovať rožky čosi obludné. Sedela vystretá ako pravítko, nespúšťala z advokáta oči. „Ako to? Jem predsa nemal dedičov.“

„Váš brat Jeremy Sommerville zrejme urobil závet, ktorým polovicu majetku odkázal plukovníkovi Rupertovi Laceymu, blízkeму priateľovi z detstva a spolubojovníkovi.“

A teraz tá obluda, dokonale sformovaná, spustila rev. Diana zbledla ako stena a len nechápavo zízala na advokáta. Na okamih celkom stratila reč.

Muldoon sa na ňu ustarostene zadíval. „Podám vám pohár vody? Alebo možno šálku čaju...“

Diana to gestom odmietla a s rukou pritísnutou na ústa len neprítomne civela do prázdna. „To nie je možné,“ zamrmlala tak potichu, že ju ledva počul. „To by mi Jem neurobil.“ Energicky pokrútila hlavou. „Nemohli ste sa pomýliť, pán Muldoon?“ Vedela však, že sa nepomýlil. Muldoon nerobil chyby, a určite nie, keď ide o takýto vážny prípad. A Rupert ju koniec koncov varoval, hoci nenašiel odvahu povedať jej to sám.

„Bohužiaľ, nie, moja milá.“ Posunul k nej po stole papier z fascikla. „Toto je kópia závetu vášho brata. Dokument je riadne podpísaný, potvrdený svedkami. Je absolútne nespochybniteľný.“

Diana chytila papier stuhnutými prstami a prinútila sa dôkladne si ho prečítať. Vzápätí si ho prečítala ešte raz. Rukopis bol Jemov a dolu sa ako svedkovia podpísali dvaja armádni dôstojníci. Jem vedel byť mimoriadne dôkladný, keď si niečo zaumienil. Ale prečo by to robil? Ó áno, vedela, že si boli s Rupertom blízki, a takí zostali aj po roztržke medzi jeho sestrou a jeho najlepším priateľom, no ani v tom najhoršom sne by nepredpokladala, že by ju takto podrazil. Polovicu zo všetkého, dokonca aj z pretekárskej kobyly, pomenovanej Kimberlejský diamant, ktorú spolu kúpili, trénovali a plánovali jej budúcnosť. Ich vysnívaný projekt, nad ktorým brat so sestrou vedno strávili dlhé hodiny.

Vrátila papier advokátovi. „Nedá sa nič podniknúť?“

Pokrútil hlavou. „Samozrejme, mohli by ste plukovníkovi Laceyemu navrhnúť priateľskú dohodu... navzájom si vymeniť jednotlivé nehnuteľnosti, alebo hádam niektoré predať a zisk si rozdeliť. Urobilo by mi nesmiernu radosť, keby som mohol prispieť k nejakému riešeniu a vypracovať príslušné zmluvy. V každom prípade som vám k službám, moja milá. Sommervillovskej rodine slúžim už vyše dvadsať rokov.“

Diana vstala zo stoličky a pohla sa k dverám. Jej hlas znel monotónne, keď povedala: „Ďakujem vám. Potrebujem o tom popremýšľať. Prídem za vami, keď sa rozhodnem, čo ďalej.“

Advokát ju odprevadil dolu úzkym schodiskom a otvoril jej predné dvere. Ustúpil, aby mohla popri ňom vyjsť von na slnko. Drožka na ňu čakala pri obrubníku, pán Muldoon sa poponáhľal otvoriť jej dvierka. Diana mu po-

ďakovala roztržitým kývnutím hlavou a nastúpila do tmavého koča.

Kočič sa k nej sklonil. „Naspäť na Cavendish Square, madam?“

„Áno, ďakujem.“ Podala pánu Muldoonovi ruku. „Spojím sa s vami, keď si premyslím, aké mám možnosti.“

Súhlasne prikývol, zabuchol dvierka a ustúpil dozadu, vzápätí pohonič zaplieskal opratami a kone vyrazili na cestu.

Diana meravo sedela na popraskanom koženom sedadle, sotva si uvedomovala, že sa jej trasú ruky. Pozrela na hodinky a prekvapilo ju, že je iba desať hodín. Mala pocit, akoby prežila celý týždeň za tých pár hodín, odkedy sa zobudila v hoteli na Dover Street. Cez zájdené okienko pozerala na rušné ulice, také odlišné od pokojnej, bujnej vegetácie juhoafrickej stepi s dlhou, trblietavou stužkou rieky Orange, celkom inej ako sivastá Temža, prepchatá loďami, kľukatiaca sa cez mesto.

Spomedzi chmúrnych myšlienok v jej hlave sa zrazu vynorila jedna, ktorá s ničím nesúvisela – odkedy bola naposledy v Londýne, móda sa zmenila. Uvažovala, či sa v tomto období svojho života vôbec dokáže znovu normálne správať, napríklad tešiť sa s priateľkami zo spoločných nákupov. S Petrou a Fenellou sa nevidela od ich debutantskej sezóny pred dvoma rokmi, keď na lodi odplávala do Južnej Afriky za svojou rodinou, tajne zasnúbená s plukovníkom Laceym. Zosobášiť sa mali v Kapskom Meste, keďže jej brat Jem slúžil v armáde, ktorá chránila anglické zlaté a diamantové bane pred Búrmami. Po víťazstve vo vojne mali v pláne vrátiť sa do Anglicka a pokračovať v manželskom živote.

Diana si na úzkom sedadle vystrela chrbát. Ako sa mohla tak vášnivo zaľúbiť do muža, ktorý jej je teraz ta-

ký odporný? Táto otázka ju prenasledovala, odkedy zistila, že ju podvádza. Chcela, aby to poprel, no nespravil to. Znova pocítila bodavú, ostrú bolesť zrady. Chvíľu mala dojem, že cíti vôňu vánku povievajúceho nad stepou od rieky Orange, vníma páliace slnko na šiji v to popoludnie, keď sa ho to spýtala len mimochodom, pretože mu ešte vždy verila, verila v jeho absolútnu lásku a vernosť. Ale on sa na ňu iba pozrel, bez úsmevu, v jasných zelených očiach, prenikavých ako vždy, sa mu akosi zvláštne zablysko a po hodnej chvíli len pokrčil plecami, akoby nešlo o nič dôležité, a obrátil sa na odchod. Nechal ju tam stáť na brehu rieky, akoby ani ona nebola preňho dôležitá.

Drožka zabočila na Cavendish Square a opäť zastavila pred sommervillovským domom. Ibaže už nebol iba ich. Polovica patrí Rupertovi Laceymu. Nemohli však obaja zostať pod jednou strechou. Rupert to musí uznať. V spoločnosti by to vyvolalo škandál, stavila by na to poslednú pencu. Okrem toho by ho nezniesla vo svojej blízkosti – a ani on ju.

Otvorila na drožke dvierka a ľahučko zoskočila na zem, šmátrajúc v meštekú po minciach pre pohoniča. Len čo sa tu opäť usadí, bude potrebovať prinajmenšom dvoch lokajov, aby strážili predné dvere, platili za drožky, preberali balíčky a vítali návštevníkov.

Mohla by Ruperta vyplatiť. To by jej hádam vyšlo. Tento dom preňho nemá taký význam ako pre ňu. Pravdaže, to by bolo riešenie. Aký múdry nápad! Hneď jej to do žíl vlialo novú energiu.

Zadávala sa na dom a pomyslela si, že vyzerá opustený, bez známok života, akoby na niečo čakal. Starí manželia Trimballovci, ktorí sa starali, aby nepretekala strecha, aby boli vymetené komíny a aby potkany nepobehovali po kuchyni a komore, boli od jej poslednej návštevy jeho je-

dinými obyvateľmi. Pravda, okrem plachiet rozprestretých na nábytku, aby ho chránili pred prachom.

Vtedy tu s ňou bol aj Jem. Bez brata mala v dome akýsi čudný pocit a energia sa z nej rýchlo vytratila. Spomenula si, aké to bolo, keď bola debutantkou a Jem bol mladý dragún – so svojimi kamarátmi vojakmi zaplnil celý dom. Sluhovia sa pohybovali s činorodou diskretnosťou a vyhovelí všetkým rozmarom panstva, či už vysloveným, alebo naznačeným. Od Jemovej smrti pri Mafekingu však všetko, čím sa zaoberala, nech bola kdekoľvek, v nej len jatrilo žiaľ nad bratovou smrťou.

Vyšla hore schodmi k predným dverám, uchopila bronzové klopadlo v tvare ľavej hlavy a zabúchala. Barlow hneď otvoril, psy pri jeho nohách ju zdravili, nadšené kývajúc chvostmi. Pohľadom preletela halu. Uľahčene si vydýchla – po Rupertovi nebolo ani stopy.

Dlho to však netrvalo.

„Á, tak už si tu.“ Stál vo dverách izby určenej na raňajky. „Ako bolo u Muldoona?“

Schladila ho pohľadom. Mal na sebe uniformu, v šarlátovom kabátci mu vynikali široké plecia, v priliehavých jazdeckých nohaviciach zas štíhle boky. Prečo si vôbec všima, ako vyzerá? Nechcela si ho všímať, hoci pocítila slabý záchvev žiadostivosti, to sa nedalo poprieť.

„Čo myslíš?“ Fialkové oči mala ako kúsky ľadu, hlas mrazivo chladný.

Tá otázka si nevyžadovala odpoveď. Rupert zľahka pokrútil hlavou. „Musíš mi prepáčiť, Diana. Tvoj náhly príchod ma trochu zaskočil. Niežeby bol neočakávaný či nepríjemný, ale pripravil ma o schopnosť podnetnej konverzácie.“

„Vážne?“ Tenké oblúčiky jej tmavých obrv sa posmešne nadvihli.

„Ak sa chceš naraňajkovať, prenechám ti stôl.“ Po-

sunkom ukázal na izbu za sebou. „Odporúčam údené ryby.“

„To je zvláštne, akosi ma prešla chuť. A teraz ma musíš ospravedlniť.“ Zvrtla sa na podpätku k schodisku, psy sa k nej pridali, každý z jednej strany.

Rupert svižne vykročil a postavil sa pod schody. Aj keď jej nebránil v pohybe, predstavoval istú prekážku. „Diana, takto to ďalej nejde. Prosím ťa, skúsme sa nejako dohodnúť. Som ochotný pristúpiť na rozumný kompromis, a ak budeš súhlasiť, mohli by sme to vyriešiť bez prelievania krvi.“

Diana sa zasmiala, z jej zvonivého smiechu zaznievalo opovrhnutie. „Vždy si bol veľmi sebavedomý, Rupert. Pán Muldoon ma čírou náhodou upozornil na niekoľko riešení. Teraz, ak dovolíš...“ Nadvihla si sukňu a zamierila popri ňom hore schodmi, v ovzduší po nej zostala jemná vôňa pomarančových kvetov.

Rupert hľadel za ňou mierne zachmúrený, rovné obrvy sa mu zbíhali dokopy. Ak túži po boji, vyhovie jej. Ale aké riešenie mala na mysli? No čo, pomyslel si, čoskoro to zistí. Teraz sú dôležitejšie údenáče.

3. kapitola

DIANA VOŠLA DO SPÁLNE, psy zarovno s ňou. Zavrela za sebou dvojkrídlové dvere a na chvíľu sa o ne oprela, pokúšajúc sa znovunadobudnúť stratenú rovnováhu. Nič nedosiahne, ak bude každé stretnutie s Rupertom prebiehať v takom nepriateľskom duchu, akýkoľvek rozumný dohovor bude vopred vylúčený.

Agnes sa otočila od veľkej skrine na šaty, kde uhládzala záhyby na dlhej róbe, ktorú práve zavesila na vešiak. „Ach, tu ste.“ Pozorne sa zahľadela na svoju paniu.

Starala sa o Dianu aj o Jema odmalička. Keď Diana nastúpila do internátnej školy, Agnes opatrovala lady Sommervillovú nielen v Anglicku, ale aj v Južnej Afrike a po jej smrti skrátka preniesla svoju starostlivosť na jej dcéru. Lady Sommervillová zomrela, práve keď Diana končila štúdiá, a tak to bol celkom prirodzený krok. Previedla Dianu debutantskou sezónou oveľa schopnejšie než jej teta, ktorá cítila istú zodpovednosť za uvedenie svojej čerstvo osirotenej netere do spoločnosti.

„Dnes ráno ste nič nezjedli,“ pozrela na bledú tvár mladej ženy. „Izzy, skoč do kuchyne a prines hrnček kávy, hrianku a dve varené vajcia.“

Dievčina kľáčala pred otvoreným lodným kufrom. „Hneď, slečna Agnes.“ Vyskočila na nohy, náhlivo zamierila k dverám a pri odchode pred Dianou vystrúhala nemotornú poklonu.

„Naozaj nie som hladná, Agnes,“ protestovala Diana

neisto. Vedela, že niekdajšia pestúnka jej slovám nebude prikladať žiadnu váhu.

„Čoskoro budete,“ trvala na svojom Agnes a pokračovala vo vybaľovaní. „Toto pobehovanie hore-dolu od samého rána! Bohvie, čo sa ešte stane. Skutočne neviem, čo by na to povedala jej jasnosť lady.“

Diana sa správne domnievala, že posledná zašomraná poznámka sa týkala Rupertovej prekvapujúcej prítomnosti, ako aj vynechania raňajok. Sadla si na široké čalúnené sedadlo pod oknom a vyzula si topánky, aby si povystierala prsty na nohách navlečených v pančuchách. Rozhliadla sa po spálni. Bolo tam čosi mimoriadne upokojujúce, vždy v nej našla útočisko. Steny krásili svetlomodré tapety, na oknách viseli zamatové závesy, širokú posteľ s perovými vankúšmi zahaľovala zlatistá hodvábná prikrývka, na dlážke ležal axminsterský modro-zlatý koberec. Jej otec sa kedysi zmienil o svojich plánoch, že dá do domu nainštalovať novinku – elektrické osvetlenie, no zomrel skôr, než to stihol spraviť. Diane to však vôbec nebolo ľúto, mala rada mäkké svetlo plynových lúč, aj keď si uvedomovala, že jedného dňa bude musieť pokroku ustúpiť.

Izzy sa vrátila s naloženým podnosom. Položila ho na stolík pod oknom. „Priniesla som aj jablkový džem. Uvarila ho pani Trimballová z jablák zo záhrady,“ povedala. „Na hrianku. Smiem vám naliať kávu, madam?“

„Prosím.“ Diana sa presunula zo sedadla pod oknom na stoličku pri stolíku. S prekvapením zistila, že je skutočne hladná. Hera a Herkules sa s veľkou úľavou natiahli na dlážku, hlavy si položili na predné laby. Olúpala vrchnú časť jedného vajca, odhalený bielok hojne posolila a malou striebornou lyžičkou načrela do žltej krémovej hmoty.

Cítila, ako sa do nej s každým dúškom kávy vracia ener-